

N:o 170.

Af Herr P. Tjernlund: Om förändrad lydelse af 4 § i Kongl. förordningen den 24 September 1861 angående förmyndares förvaltning af omyndigs egendom.

Domhafvandena på landet hafva, med stöd af Kongl. förordningen den 24 September 1861 angående tillsyn å förmyndares förvaltning af omyndigs egendom, företagit sig att, på grund af samma författnings 4 §, ålägga förmyndare att vid vite redogöra för sin befattning och derom utfärda särskildt protokollsutdrag, oakadt känt varit, att den omyndige måste af fattigvården underhållas och dylikt förhållande redan förut blifvit till rätten anmaldt och af gode männen inom församlingen vitsordadt. Det har till och med gått så långt, att enkor, hvilkas män innehaft förmynderskap, flera år efter mannens död blifvit affordrade förmyndare-redogörelse, ehuru konkurs uppstått efter föräldrarne, och samma rätt, hvarifrån domboksutdraget utgått i fråga om denna redogörelse, fastställt ett ackordsförslag, hvarigenom kreditorerne erhållit allenast några procents utdelning.

Söker man efter orsaken till sådana missförhållanden, finner man den beklagligtvis hos en och annan domare uti begäret att, genom protokollslösen, åtkomma en lätt förvärfvad inkomst. Någon vidlyftig protokollsföring erfordras icke och renskrifvarens arvode uppgår icke till många öre.

Alldenstund mångfaldiga klagomål i detta afseende försports, och då det vill synas, som skulle domhafvandena på ett mera lämpligt sätt kunna ålägga förmyndare, att, utan förlust för sig sjelfva, fullgöra sina åligganden, får jag härmed föreslå ett tillägg till ofvannämnda förordning.

Enligt mitt förmenande kan det mycket väl låta sig göra för domhafvanden att, i likhet med frågor om lagfarter, utfärda kungörelse och låta i tingssalen uppslå tillkännagifvande om, hvilka förmyndare det åläge att, eller rättare sagdt förglömt, afgifva förmyndare-redogörelse. Domaren förlorade väl härigenom 2 R:dr för hvar och en glömsk förmyndare, men jag tror att å den förlust, som härigenom drabbar den enskilda personen, icke bör fästas så mycket afseende som å den, som drabbar den större allmänheten.

På grund af hvad jag sålunda anfört, får jag vördsammast föreslå, att 4 § i omförmälda Kongl. förordningen den 24 September 1861 måtte erhålla följande lydelse:

Förmyndare skall för hvart år afsluta räkning — — — — före slutet af samma ting; sker det ej, förelägge rätten förmyndaren att denna sin skyldighet vid lämpligt vite fullgöra: och låte genom kungörelser, hvilka i häradets kyrkor skola uppläsas och uti tingssalen anslås, på sätt om uppbud och lagfart stadgadt är, tillkännagifva hvilka förmyndare det ålåge att förmyndare-redogörelse afgifva.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1872.

Pehr Tjernlund,
från Wester-Norrland.

N:o 171.

Af Herr P. Tjernlund: Om underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t angående utarbetande af förslag om införande af vapenöfningar vid de offentliga läroverken.

Nästan alla inom representationen och flertalet af svenska folket hafva erkänt behovet af vårt försvars ordnande på ett mera ändamålsenligt sätt. Man har endast varit af olika tankar om sättet.

Ehuru väl man för närvarande icke har att från regeringens sida vänta sig något förslag i detta afseende, lär väl i en icke aflägsen framtid dylikt vara att motse. Den gamla romerska satsen: "om du vill behålla freden, rusta dig för kriget", eger olyckligtvis ännu sin giltighet. Må vi derföre rusta oss, men på ett sätt,
som